

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 363/2021
25.03.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Душанка Ђапић, адвокат из ..., против тужене Месне заједнице Станишић, чији је пуномоћник Мирослав Вранић, адвокат из ..., ради поништаја решења и чинидбе, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 132/20 од 27.10.2020. године, у седници већа одржаној 25.03.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужене Месне заједнице Станишић, изјављена против става другог и трећег изреке пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 132/20 од 27.10.2020. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Сомбору П1 620/18 од 06.09.2019. године, ставом првим изреке, одлучено је да се тужбени захтев тужиле усваја. Ставом другим изреке, поништено је решење Савета МЗ Станишић број-.../... од 30.03.2018. године, којим је отказан уговор о раду број ...-.../... од 11.05.2005. године и обавезана тужена да тужилу врати на рад и распореди на радно место „...“ или друго радно место одговарајуће њеном знању, стручној способности и искуству. Ставом трећим изреке, тужена је обавезана да тужили накнади трошкове парничног поступка у износу од 69.000,00 динара са законском затезном каматом обрачунатом од дана извршности пресуде, па до исплате.

Апелациони суд у Новом Саду је, пресудом Гж1 132/20 од 27.10.2020. године, ставом првим изреке, укинуо пресуду Основног суда у Сомбору П1 620/18 од 06.09.2019. године, у делу којим је тужена обавезана да тужилу распореди на радно место „...“ или друго радно место одговарајуће њеном знању, стручној способности и искуству и у том делу је тужба одбачена. Ставом другим изреке, у преосталом делу је одбијена жалба и потврђена првостепена пресуда. Ставом трећим изреке, одбијен је захтев тужене за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у делу којим је одбијена жалба тужене и потврђена првостепена пресуда, тужена је изјавила благовремену ревизију због погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао правноснажну пресуду, у побијаном делу, применом одредбе члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11... 18/20) и утврдио да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је засновала радни однос на неодређено време код тужене на радном месту „...“, на основу уговора о раду број ...-.../... дана 11.05.2005. године. Решењем тужене број ...-.../... од 28.07.2016. године, тужили је отказан наведени уговор о раду, због престанка потребе за њеним радом, јер је укинута радно месно на које је она била распоређена због промена у организацији и методу рада тужене. Ради поништаја тог решења између парничних странака је вођен радни спор окончан правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору П1 191/16 од 30.05.2017. године, којом је одбијен тужбени захтев тужиле да се поништи решење тужене 52-07/16 од 28.07.2016. године на основу кога је тужили отказан уговор о раду број ...-.../... дана 11.05.2005. године. Тужена је, актом о систематизацији дана 19.02.2018. године, поново предвидела радно место на коме је тужила радила „...“, па је потом са тужиљом закључен нови уговор о раду број ...-.../...-..., дана 02.03.2018. године по ком је тужила ступила на рад код тужене дана 07.03.2018. године. Потом је тужена, дана 20.03.2018. године, поново извршила измену акта о систематизацији радних места и након тога, дана 30.03.2018. године донела решење број ...-.../... којим је тужили, запосленој на пословима „...“ престао радни однос дана 31.03.2018. године и отказан јој је уговор о раду број ...-.../... од 11.05.2005. године због престанка потребе за њеним радом услед промена у организацији и методу рада, односно услед укидања послова у Месној заједници Станишић.

Врховни касациони суд налази да су код овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови правилно поништали решење тужене број ...-.../... од 30.03.2018. године којом је тужили отказан уговор о раду број ...-.../... дана 11.05.2005. године, и тужену обавезали да тужилу врати на рад, имајући у виду да је предметним решењем тужена тужили отказала уговор о раду који је већ претходно отказан решењем тужене број ...-.../... од 28.07.2016. године. Пошто су парничне странке закључиле нови уговор о раду број ...-.../...-... дана 02.03.2018. године, који није отказан, следи да је тужена дужна да тужилу врати на рад, у смислу одредбе члана 30. став 1. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/2005 ... 95/2018), којом је прописано да се радни однос заснива уговором о раду.

Неосновани су наводи ревизије тужене да је ова правна ствар пресуђена одлуком Врховног касационог суда Рев2 1433/2018 од 12.12.2018. године, којом је преиначена пресуда Апелационог суда у Новом Саду Гж1 2197/17 од 15.12.2017. године, те да је требало да суд тужбу тужиле одбаци. Супротно тим наводима ревидента, не ради се о пресуђеној ствари пошто је предмет спора у парници на коју ревидент у ревизији указује, поништај решења тужене број ...-.../... од 28.07.2016.

године, док је предмет овог спора поништај решења тужене број ...-.../... од 30.03.2018. године, што значи да нема идентитета предмета спора.

Наводима ревизије туженог о томе да је радни однос тужиљи настављен по основу уговору о раду из 2005. године и да је тужена законито исти отказала, не доводи се у сумњу правилност побијане пресуде. Предметно решење тужене којим је тужиљи отказан уговор о раду број ...-.../... дана 11.05.2005. године, је незаконито, због тога што је наведени уговор о раду тужиљи већ отказан решењем тужене борј ...-.../... од 28.07.2016. године, а тужбени захтев тужиље којим је тражила да суд то решење туженог поништи је одбијен правноснажном пресудом Основног суда у Сомбору П1 191/2016 од 30.05.2017. године. Због тога тужена неосновано у ревизији указује на погрешну примену материјалног права.

Из изложених разлога Врховни касациони суд је одлуку као у изреци донео применом одредбе члана 414. став 1. Закона о парничном поступку.

**Председник већа – судија
Весна Поповић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**